

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako lichvevního soudu v Hradci Králové ze dne 26. února 1920, jímž byl obžalovaný Hugo L. sprostěn obžaloby pro přečin dle § 5 č. 1, 2 cís. nař. ze dne 24. března 1917 čis. 131 ř. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Soud nalézací sprostil obžalovaného obžaloby pro přečin dle § 5 čis. 1, 2 cís. nařízení ze dne 24. března 1917 čis. 131 ř. z., vycházející z názoru, že obžalovaný, pověřený smíšené komisí okresní politické správy, jež prohlížela zásoby látek u obchodníků, o zboží, na půdě uloženém, cestou na půdu, učinil své povinnosti ještě v čas zadost a tím přispěl k tomu, že se ony zásoby zjistily. Právem potírá zmateční stížnost tento názor jako právně mylný a dovozuje uplatňující důvod zmatečnosti dle § 281 č. 9 a) tr. ř., že výrokem nalézacího soudu byl porušen zákon. Zjišťuje rozsudek, že se místodržitelský koncipista Jan S., který komisi vedl, obžalovaného, který provázel komisi při prohlídce krámu, vedlejší místnosti a sklepa, tázal po prohlédnutí každé z těchto místností, nemají-li ještě jinde nějakých zásob, načež obžalovaný odpovídal, že jiných zásob nemají. Zamlčev takto zásoby zboží, ukryté na půdě, zatajil je úmyslně úřadu a dopustil se tedy tím, jsou-li ostatní podmínky uvedeného § 5 čis. 1, 2 citovan. cís. nařízení splněny, činu, jež mu obžaloba klade za vinu. Neboť čin dokonán byl zamlčením, zatajením zásob zboží, nacházejících se na půdě, a nestal se beztrestným tím, že obžalovaný později zásoby ty ohlásil, neboť stalo se tak, jak soudem nalézacím zjištěno, teprve cestou na půdu, tedy jen proto, že obžalovaný si uvědomil, že neohlásí-li zásoby sám, komise určitě na ně přijde, pročez, nevida jiného východiska, doznal zásoby zboží na půdě uloženého. O nějakém dobrovolném ustoupení od činu již dokonaného nemůže tu tedy býti řeči.

Čís. 207.

Ke skutkové podstatě § 477 tr. z. není třeba, by bylo dokázáno, že věci pocházejí z krádeže, stačí, je-li jejich původ nejistý, takže lze důvodně za to míti, že byly odcizeny.

(Rozh. ze dne 10. června 1920, Kr II 52/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Olomouci ze dne 10. listopadu 1919, pokud jím byl uznán vinným přestupkem podezřelých věcí dle § 477 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod čis. 10 § 281 tr. ř. Namítá proti odsuzujícímu výroku pro přestupek dle § 477 tr. z., že zde není objek-

tivní skutkové podstaty tohoto přestupku. Obžalovaný nemohl prý ani dle požadované ceny za obuv, ani dle osobnosti prodávajícího mítí podezření, že jde o věci odcizené. Zaplatil za 10 párů dětských botek po delším smlouvání 250 K, peníz prý přiměřený, uváží-li se, že znalec ocenil botky na 300 K a poškozený sám na 400 K. Osoba prodávajícího mu nemohla býti podezřelou, poněvadž jej onen neznámý prodávatel vyhledal již asi měsíc před tím, vydávaje se za obuvníka z P., činil dojem člověka solidního a nebyl právě proto nápadným, že obžalovaného neznal, poněvadž prý věci kradené se prodávají obvykle osobním známým. Stížnost není odůvodněna. Ke skutkové podstatě § 477 tr. z. není třeba, by bylo dokázáno, že věci pocházejí z krádeže, stačí, je-li jejich původ nejistý, takže se dá důvodně mítí za to, že byly odcizeny. Obžalovaný jako obuvník musil mítí pochybnosti o poctivosti Z-ově, který mu nabízel za 300 K 10 párů bot, jež si cení poškozený na 40 až 80 K za pár, tedy přibližně na 600 K, a o nichž prohlásil znalec, že měly cenu 300 K daleko převyšující. Jako odborníku muselo býti obžalovanému podezřelé, že neznámý prodávatel slevil mu v době velké poptávky po obuvi a nedostatečné nabídky beze všeho 50 K z požadované ceny a spokojil se s 250 K. Že by se tak stalo po dlouhém zdráhání, soud nezjišťuje a bylo by lhostejno; poctivý výrobitel nebo nabyvatel nebyl by v žádném případě prodával svůj majetek tak hluboko pod cenu. Že by Z. činil dojem solidního živnostníka a nabízel obžalovanému obuv již před měsícem, soud nezjistil a také tyto okolnosti by jej neomlouvaly. Právě ta okolnost, že nabídka vycházela od muže jemu úplně neznámého a požadovaná cena byla nápadně nízká, měla obžalovaného nutiti ke zvýšené opatrnosti. Zjištěné okolnosti, zvláště osobnost neznámého prodávajícího a značné rozpjetí mezi placenou a skutečnou cenou poskytují dostatečný podklad, by bylo lze za to mítí, že původ nabízeného zboží byl nejistý a že si toho obžalovaný musil býti vědom. Více se k naplnění skutkové podstaty dle § 477 tr. z. nežádá.

Čís. 208.

Skutková podstata účastenství na krádeži (§§ 185, 464 tr. z.) předpokládá, že věc movitá jest již odňata z držení jiné osoby. Odnětí však nelze spatřovati v pouhém, byť i bez vědomí a vůle držitelovy osobou cizí provedeném přemístění věci uvnitř hranic majetku držitelova.

Krádež nelze kvalifikovati jako krádež ve společnosti (§ 174 II. a) tr. z.), byly-li osoby původně ze společenství na krádeži podezřelé právoplatně spráštěny, a pro spolupachatelství s osobou neznámou dosud obžaloba podána nebyla.

(Rozh. ze dne 12. června 1920, Kr I 348/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Jičíně do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 22. května 1919, pokud jím byl obžalovaný František Ř. sprostěn obžaloby dle § 259 č. 3 tr. ř. pro zločin nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 174 II. a) tr. z. a uznán vinným přestupkem úča-